

MÚHELY

BANGHA IMRE FORDÍTÁSA

Asók Vádzspéji

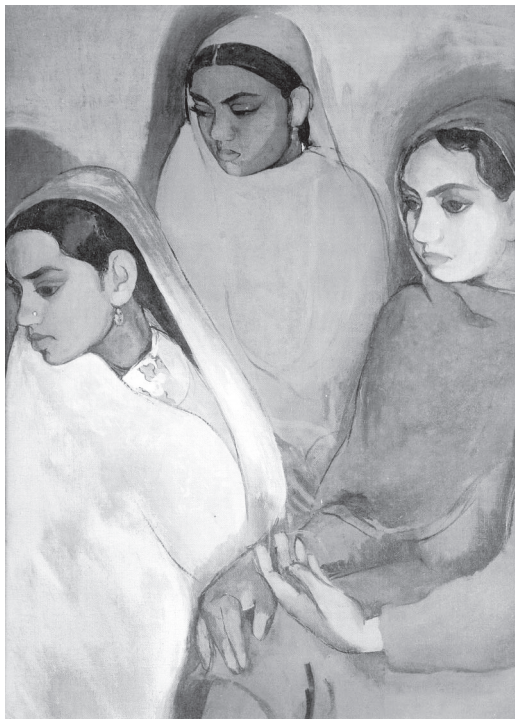
Három dal szülésre készülő anyámnak

Üvegdarabok

Az ég darabjait
és a rajtuk megcsúszó nap melegét
mind-mind összegyűjtöd,
mert saját ablakod
mind a nyolc üvege
még mindig megvan,
és a napmeleg
naponta előmlik
háztetődon.

Az élő víz

Szereted az évszakokat,
és az eget kémelve
vársz valamit.
Karjaid fiatalok, mint az évszakok.
Milyen sok élő víz
folyik el körülötted.
És te magad ismét felállsz
kissé fáradtan, és napperzselte arcod
új forrásra figyel –
egy völgy teljes pompájával.

Amrita Sher-Gill. Három lány

Születéstörténet

Szemedben új szemek apró képei
válladon új vállak
enyhe nyomása.
Ajkadon új szavak első csendje,
és ujjaid között új érintés.
Anyám!
Hányszor is nősz magad fölé;
és, anyám, születésem története
olyan friss, mintha tegnap lett volna.
(1960)

Papagájok

Házunk a papagájok útjába esik.
Arra az útra,

melyen az erdőbe repülnek,
és onnan visszatérnek.

Megszámlálhatatlan papagájból álló zöld vonalak
vonulnak fölöttünk az égen,
és a madarak közül néhány leszáll
a mi fáinkra is.
Városban lakunk;
fogalmunk sincs, melyik erdőből melyik erdőbe,
melyik reggelből miféle munkába
indulnak naponta.

Időnként kislánnyal
azt játszom, hogy ki találja el,
hogymelyik raj
száll majd le a fáinkra.

Ügyet sem vetnek ránk,
mert tekintetük folyton
a fákat és gyümölcsöket pásztázza.

Mint zöld ég
feszülnek a föld felett.
A papagájok, mint félig elfogyasztott gyümölcsöt,
maguk mögött hagyják a földet.

Lányom
futkosva hessegeti őket,
menti a gyümölcsöket,
a földet.

A madarak égen, a félhomályban,
a távolba merülnek.

Kislányomon fénylenek
a rátapadt levelek, ahogy megáll
és simogatva vizsgálja a földet.

(Tótón szé bacsi prithví, 1985)

Őseink bőrében

Őseink bőrében élünk.
Szájunkra veszünk egy szót,
és mozgásba lendül
egy elmúlt évszázad mondatszerkezete.
Kinyitunk egy ajtót,
és egy régi házban visszhangzik.

A növények áthatolhatatlan árnyékában élünk,
mint a rovarok.

Gyermekeinket
őseinknél hagyjuk,
mikor munkába megyünk.

Kosarainkban terhet
és időt cipelünk.

Megesszük a száraz kenyeret, és megisszuk a hideg vizet,
majd elindulunk
a végtelen felé,
és lassan
eltűnünk a látóhatárról.
Olyannyira, hogy ha valaki látott is,
már nem tudja megmondani,
hogyan kis idővel ezelőtt
mi voltunk.

Őseink bőrében élünk.

(Púrvadászón kí aszthijón mén, 1986)

Az örökké fürdő

A víz
érinti
bőrének fényét
alakjának ragyogását

a víz
lecsorog
hegyeiből völgyeiből

a víz
körülöleli
csókolja

a víz szemérmesen
visszahúzódik tűzbe jön
a víz megbolondul

a víz megőrzi
testének
emlékét

(*Szadjabsznátá*, 1987)

Valami

Nem minden pusztul el,
valami azért megmarad.

Elszenesedett törzsekből kiálló kopár ágon
egy új hajtás.
Minden bűn elpusztul, de
megmarad néhány
véletlen jótett.

Minden vers eltűnik,
mint a végtelenbe szálló madarak,
de mint erdőben észrevétlen lehulló toll,
megmarad néhány szó és hasonlat.

Eltűnik a földről minden ragadozó,
oroszlán, gepárd és farkas,
de egy sötét lyukban megbújik
a reszkető vadnyúl.

A postás megrakott biciklijén csengetve
hordja levelek és csomagok tömegét;

éjfélkor az őrmester elszundít,
és az asztalra ejti fejét és tisztségét;
a sarki madarász kora reggel vizet forral a teához;
az autószerelő-műhely piszkos inasa káromkodva szidja a hideget:
Mindez szétfoszlik egyszer,
olyan egyszerűen, mint ahogy a krétát letörlik.
De megmarad a mezőkön trágyát és faágat gyűjtő nénike
és egy rézedényben a szakács nélkül is
fortyogó lencseszós.

A halál kocsjára rak,
és elszállít minden kacatot,
de megmarad
egy törött asztal és egy vödör.

Minden elmegy:
öröm és bánat, türelem és sóvárgás,
szépség és tisztaság,
de az ima örök zárószavaként
megmarad a vágy.

Nem minden pusztul el,
valami azért megmarad.

(Kucsb tő)

Az emberek megmentik a szentet

Az emberek megmentik a szentet.
Vad hordák támadásakor
a házuk közelébe rejtik:
néha egy gyerek tünteti el
szakadt ruhái közé,
csomóba kötött könyvei és füzetei közé;
néha egy nő megrémülve
melle közé rejt;
néha egy öregasszony
dugja el a sarokszobában;
van, hogy valaki kis időre idegenbe küldi,
egyszerű borítékba rakva, mint valami száraz falevelet.
Az emberek megmentik a szentet.

Az istenek nem tudják megvédeni,
angyalok sem képesek őrt állni felette:
az emberek mentik meg.
Mikor látják, hogy besúgók jönnek,
szájukba veszik, mint a fogmosó-gallyat,
máskor pedig szóról szóra megjegyzik,
és széttépik a bizonyítékot.
Elteszik a gabonaszákok közé,
a lassan érő zöld mangók közé,
néha pedig bugyorba kötve
kiakasztják a szemközti fára.

Még véletlenül sem említik mások előtt,
de magukban, mint egy kedves éneket, állandóan ismételtetik.
Mikor leszáll az est, és minden elsötétül,
és szemernyi remény sem marad,
érezik, mint a tenyérbe fogott
szentjánosbogarat.

A szent nem tudja megvédeni magát.
Az emberek mentik meg a szentet.

(Lóg pavitra kó bacsáté hain, 2005)

Hogyan?

Hogyan maradhatnék itt,
Ezen a folyóparton,
az ég végtelen kékje alatt
egy tenyérnyi szó közelében?

Hogyan mondhatnám, hogy
kész,
eleget láttam-éltem,
és most el kívánok köszönni?

Hogy higgyem el, hogy
elmondtam és megtettem,
ami erőmből tellett,
és most már nem maradt semmi hátra.

Még mindig végtelen és szép a világ;
még mindig meg kell szólaltatnom a csendet;
még mindig van sok segítőkész akarat;
még mindig nem játszottam végig a gyermekkoromat.
Hol van még a reggel kék madara attól, hogy
fészke számára
felkapja az első fűszálat?

(*Kaiszé*, Nantes, 2012. május 27)